

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Exercitium circa obedientiam Christi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

tur, quod ipsi lubitum est: nec qui observat, aut judicat defectus Prælati: nec is, qui obediendo potius alterius voluntati satis facere studet, quàm Dei. Quare consultum est, ne quæras consolationem in amicitia Prælati. Deus enim sæpe vertit hanc spem in contrarium; & magnæ inde perturbationes in communitate nascuntur. Nam errores Superiorum imputantur eorum amicis, à quibus reguntur, vel in quorum gratiam ita res gerunt: omnes alienantur ab illis: & amicitia sæpe exit in inimicitias. Sicut autem hæc falsa obedientia fundatur in amore proprio; ita parit murmuraciones, factiones, partes; quibuscum intrant in domum DEI omnes perturbationes mundanæ. Optimum est subjici indifferenter cuicumque Superiori, qui si mihi non faveat, meritum obedientiæ crescet. Et profectò melius est Monasterium plenum verè obedientibus malo Prælato, quàm sancto Prælato malè obedientibus. Quod etiam Christus *Matth. 23.* docuit, & *1. Petr. 2.* jubemur subditi esse non tantum bonis & modestis, sed etiam dy-scolis: quod quidem summi est meriti. Apponam hinc duas regulas. *Quis sit quietus in Religione, non est quiærus in Religione.*

1. quisquis in Religione vult omnia fieri ad suum arbitrium, non est quietus, nec obediens: & omnis inobediens vult præscribere modum & ordinem in omnibus rebus. Unde in Religione nec sanctus Zelus, nec sancta prudentia est, nisi quæ fundatur in perfecta obedientia Regulæ & Prælatorum, quantumvis per se malorum. 2. Qui vult semper esse quietus in Religione, perfectè obediat ex amore divino; qualis etiam si ipse gubernare debeat alios, errare non poterit.

E X E R C I T I U M

Circa Obedientiam Christi.

I.

Divina, æterna & summa Majestas, omnipotens Deus, Dominus & Creator meus! quid est hoc commercii, quod habes cum tua vilissima creatura, ut non feras me habere alia mandata, aliam regulam aut regimen, quàm tuam voluntatem? Quid sum ego, Deus meus, in tui comparatione? & quomodo possum levare oculos ad te, ut præsumam velle scire tua consilia, & voluntatem,

Q

ut

ut regar per illam? Sufficeret mihi, si mandares, ut vivam inter vermes terræ, & à formica discam, quid mihi proffit, & à vermiculo humilitatem, ab asino verberato patientiam, ab onusto & frenato animali obedientiam; ab aliis creaturis, ne audeam levare oculos ad te videndum. Hi forent magistri mihi magis convenientes, & meæ vilitati: quibus, si me conformarem, non facerem parum, & tu fores contentus hoc meo servitio. Quare vis, Domine, ut oculos levem ad hanc Majestatem? Ita lapsus est Adam, & perdidit innocentiam; ita ceciderunt Angeli, quia voluerunt tibi æquari: ita periit & Judas, quòd non esset tua societate contentus. O Deus meus, terra mihi propriè convenit: hæc est mater mea, è luto formaverunt me manus tuæ: ibi est locus meus proprius & habitatio. O Sapientia vera & infinita, qui formasti me ex luto, propter te me fecisti; sumpsisti me de terra, non ut hærerem in ea, sed ut tu viveres in anima mea, quam inclusisti in hac miserabili terra. Ideo vis tu esse Sapientia mea, & Lux mea, vis manifestare mihi bonitatem tuam, ac docere me, quæ sit tua voluntas; ut imitando, quod video in te, non maneam semper in mea terra & luto. Vis habitare in me velut in domo tuâ; & propterea non vis aliquid esse in me, quod tuum non sit, nec placeat tibi. Adoro te, divine Magister, doce me, quod vis me scire; nec permitte, ut aliud sciam. Rege sensus meos, membra mea, vires animæ meæ, affectus ac desideria mea, intellectum meum. Fiat in me, Deus meus, voluntas tua, sicut in cælo sit. Fecisti, Domine, corpus mihi terrenum, animam cælestem, & ordinasti, ut utrumque pariter tibi obediat. Non minùs tibi subiecti sunt Angeli, quàm vermes terræ; nec terrena elementa, quàm corpora cælestia. Sit, ô Domine, idem ordo in me: exultet in te caro mea, & spiritus meus, & omnia subiecta sint tibi, & prostrata ad tuos pedes divinos: & quia exigis à me perfectam obedientiam, ne permittas, ut hæc terra sit contraria illi, quod requiris ab anima.

*Deploratio
nostra in-
obedientia.*

II. Et est ea quidem voluntas tua, Domine, & in hoc ordine perfecto creasti nostram naturam: sed ego, Salvator mi, & unice Sanator plagarum mearum, recitabo & deplorabo infirmitates meas. Vivit in me lex peccati, tuæ voluntati prorsus contra-
ria:

ria : & licet fide credam, quod me doces, sum tamen ita infelix, ut me vincat contradictio hujus corporis. Vocat me mundus, & ipso clamore suo monstrat omnia esse vana, & tamen hunc sequor : Vocat me vanitas & mendacium, & ego huic credo : vocat me caro cum sensualibus appetitibus, & me excæcat. Vocat me mala propensio ad res terrenas, tibi que contrarias, & me trahit post se. Vocas me tu cum pura veritate & doctrina, & ego reformido, fugio te, nec obedio. Vocas me, & licet audiam vocem tuam, non tamen venio : instigas me, nec ego me resolvo : animas me, & ego non audeo : assécuras me, nec ego dimitto timorem : trahis me, & ego recedo : video me cecidisse, nec surgo : video meum periculum, & non relinquo. O tristis mea conditio, ô miseranda miseria! Et à te formido, & à me ipso. Mala consuetudo, & lex tua me gravant; quod tu exigis à me, & quod ego hæcenus volui, stimulat me, nec tamen relinquo me ipsum, ne te quæro. O potens pacificator bellorum, libera me ab his angustiis : dirumpe, Domine, istas catenas; & ego consecrabo tibi simul totam meam naturam, ut tibi serviat & obediat. Et quia, Domine, tu das mihi agnoscere meum periculum, etiam illumina me, adjuva me, da mihi vires, ne amittam hoc lumen, & recidam in hunc somnum, ac cæcitatem lethalem, nec obdormiam in vitiis meis, ubi nec auditur, nec videtur, nec gustatur venenum hoc mortis, & separationis à te. O Deus meus, quando sic eram, quàm fui miser! Vivebam non de te, qui es vera vita, nec in tua obedientia, sed in terrenis cupiditatibus, profanis desideriis, appetitibus perversis ac vilibus, & in iis abominationibus, quas misericordia tua videbat ac tolerabat. O Salus mea, ne discedas à me : sanasti me in Baptismo, dedisti mihi legem tuam : aperi ergo Domine, oculos meos, ne aliud videant : eurrant pedes mei ad serviendum tibi : laborent manus meæ, ut tibi satisfaciant : cognoscam veritatem tuam, & amplectatur cor meum, quidquid me doces. quando, Domine, & magister meus! quando, sapientissime Restaurator meorum damnorum, quando perfectissime Corrector meorum errorum, purgabitur memoria mea ab omni distractione? quando trahes me post te in odorem unguentorum tuorum, captum tua pulchritudine, illustratum tuâ

Psal. 61.

doctrinâ, astrictum tuæ voluntati? quando componēs pacem inter carnem & spiritum? *Beatus homo, quem tu erudieris, Domine, & de tua lege docueris eum*, quò tibi semper obediat: & tu mitiges ei in diebus malis belli hujus, donec veniat tempus, quo fodiatur huic peccatori, corpori, fovea pro sepulchro. Ah felicitas mea, perfice tandem, ut tollas hæc mala, hos terrenos appetitus à me, ut totus tu regnes in hac anima. Ah Domine, nescio loqui, sed quantus quantus sum, ex intimo corde meo ad tuam Majestatem suspiro; & totum corpus meum terrenum cum omnibus suis vulneribus, & spiritus meus cum omnibus vinculis suis faciunt hoc ipsum: omnia invocant misericordiam tuam. Apprehende, Domine, manum meam, & sana me, ut non vivat in me aliud, quàm obedientia tua sine omni contradictione: quia cupio semper esse tuus; ut, qui jam das mihi hanc voluntatem, des etiam vires.

*Christus
nos docet o-
bedientiã.*

III. Domine mi Jesu Christe, speculum veritatis æternæ, illumina miseram hanc animam, ut videam in te emendationem omnium meorum errorum, & peccatorum miserabilium. Infinitas tibi gratias ago, quòd in te mihi monstraveris, quid debeam sequi, ne excusem ignorantiam. Tu es verus Deus meus, & tua propria est sublimitas ac Majestas: omnia naturaliter tibi subiecta sunt, omnia subjacent pedibus tuis: & hinc ad humiliandam meam superbiam ac duritiem abscondis Majestatem tuam, subdis te creaturis tuis, & obedis operibus manuum tuarum, illorum voluntati te accommodas, quos tu sustentas ac regis. Num Beatissima Virgo, quòd Mater tua sit, fecit, ne sis ejus Creator? quidquid habet illa, non est à manibus tuis? an est in ea quidquam, quod magnitudini tuæ divinæ possit æquari? vel sola ratio Matris abstulit à te supremum dominium, qui es ejus dominus sempiternus? Quomodo ergo cogis eam tibi præcipere, & habere te sub obedientia sua per annos triginta? Aut quam necessitatem habes, ut ab ea regaris, qui es vera Lux & Sapientia, quâ diriguntur, & qui imperant, & qui obediunt. Nam Virgo quidem non ausa fuisset jubere quidquam, nisi tu intus hoc facere eam compulisses. O Speculum summarum virtutum & errorum meorum, versare semper ob oculos animæ meæ, ut in te discam me cognoscere, & horrere, imitari

tari, & sic restaurare meas jacturas. Quare non omnibus obediam? quomodo me non totum subdam tuæ voluntati & arbitrio, cum hoc video? quid mali mihi potest evenire, si amore tui semper jaceam sub pedibus omnium? In humili, in vili te inveniam: ibi assimilabor tibi, qui te tantopere humilias. Si verò me exaltem, te perdo, quia tu odisti superbiam; vel tantum me perdo, quia recedo à te. Frange, Domine, in me superbiam meam, quia nimium præsumo, nimium me æstimo: hinc fido meo judicio, & sequor voluntatem meam, nec subijcio me illi, quod mihi mandas; ideòque semper sum inquietus, & plenus mille erroribus. Fallit me proprium judicium modò cum affectu, modò cum sensu, aliquando cum indignatione & cholera, aliàs cum appetitu vanitatis, jam cum invidia, jam cum interesse, & aliis pravis inclinationibus, quæ oriuntur ex infelici ac terreno meo homine. Cum volo tibi servire in eo, quod intelligo, jam tibi non placeo; quia meo judicio satisfaciens non submitto me alteri: hinc oritur, ut meæ culpæ sint inexcusabiles, cæcitas magis errans, vulnera minus curabilia: quò enim plus mihi fido, eò minus me cognosco, fiòque damnabilior. Tu me vis in pace vivere obediendo; & ego me converto retrorsum ad bellum, agendo pro meo arbitrio. Tu vis me protegere, si me submittam; ego me ictibus inimicorum obijcio per inobedientiam. Tu, cum sino me regi ab aliis, recipis curam rerum mearum; ego non obediendo malo reddi obnoxius reddendæ rationi, & contendere tecum in judicio, DEUS meus. At si intrem tecum in judicium, quid me fiet homuncione paupere, terreno, referto malis & peccatis, & qui non possum fallere purissimos oculos tuos, sicut fallo me ipsum? Convertete me, Domine, & humilia in me hanc superbiam, priusquam veniat dies rationis reddendæ. Tu, qui nôsti, quantum damni faciat homo, suo arbitrio vivendo, noluisti filios Adæ fidere suo judicio; & omnes, qui se subijciunt, illuminas, adjuvas; quia superbis resistis, & assistis humilibus. Cum tui amore me submitto, scio me tibi placere: cum studio te imitandi non sequor meum judicium, sed aliorum, etiam minus intelligentium & sapientium, scio, quòd me non sinas errare. Cum autem pudet me subijci alteri, & meum judicium præfero,

*Proprium
judicium
fallax.*

*DEVS ha-
bet curam
obedientiu.*

quis, o humilis & obediens Jesu, dicet mihi, quod satisfecerim tibi? Quando æstimo meum iudicium, scandalizo, neque curo, & sperno proximum, & mihi applaudo; arrogo mihi discretionem, nec me cognosco; videor mihi securus, nec video meos errores; maneo solus absque te, & tuo lumine, & omnia tuta existimo. O Deus ac Dominus meus, qui dignaris esse meus Salvator & Salus; tu scis, quod peiores radices ad me perdendum, sint præsumptio, existimatio & voluntas propria, & vides, quàm venenata sint hæc semina omnis mali mei. Doce me, Domine, invocare te semper cum vivo desiderio meæ salutis; quia tu es remedium horum malorum, ac solâ potenti manu tuâ curari possunt hæc plagæ, ne permittas eas inveterascere, ac proferpere.

*Christus o-
bediit et-
iam carni-
ficibus-*

IV. Doce me, divine Magister, perfectionem hujus divinæ virtutis tibi tam propriæ, quam assumpsisti in sociam, & qua sine omni contradictione obedivisti humillimè non Matri tantùm & Josepho, sed etiam iniquis iudicibus, carnificibus & crucifixoribus, qui te injustè damnârunt, verberârunt & affixerunt. Cùm peterent manus ad ligandum, porrigebas; cùm vestem juberent induere, exuere, faciebas; sedere ad illudendum tibi, sedebas; cùm fel & acetum præberent, gustabas; cùm extendi in Cruce, parebas. Omnia faciebas ad voluntatem eorum, quasi Pater æternus loqueretur per ora eorum. Laudent te, Domine cæli & terræ, virtutes tuæ: laudent te Angeli & Sancti, & omnes vires meæ se tuæ laudi impendât. Quare, o Deus meus, non ardent interiora mea tuo amore, ex tam claro lumine purissimæ veritatis, quod mihi das? Tu horres peccatorem ut malum, vis, ut ei obediam: damnas malitiam, & vis, ut ei me subdam: Non intelligitur, Domine, quid petas à me, si in superiore quocunq; bono vel malo, non recognoscam te solum, nec aliam voluntatem quàm tuam. O Deus meus, quàm non possum expedire me ab hac servitute! quàm diligo servitutem cæcæ meæ ac deceptæ voluntatis! Si mihi mandes aspera, dura, molesta, lethifera, cùm tu sis, qui madas, quid mali mihi potest accidere? Puto, si te viderent oculi mei, ac scirè te esse, qui mandas, me omnia facturũ magna cum diligentia: fiergo, Gubernator mi amantissime, ac fidelissime, tu ordinas omnia in cælo & in terra, quid refert, per quem aperias mihi
tuam

tuum voluntatem, per Angelum, an per dæmonium, per hominem bonum, an per malum? Ah mi Domine, tu vides, quàm fiam inquietus, cum facio discrimen inter homines, qui mihi imperant. Da mihi, ut recognoscam te solum Rectorem ac Dominum; committam me manibus ac providentiæ tuæ: nam si me subjiceres hostibus meis, tu moveres cor & os eorum ad id, quod mihi magis conduceret. Si dares mihi Prælatum improbum, & mihi infensum, omnem ejus malitiã converteres in meum bonum, & ubi ipse damnatum suã malitiã, ego lucrum facerem obedientiã. En, Domine animæ meæ, ad tuos me pedes abjicio: rege me per quæcunque media volueris, subjice me cuicumque tibi gratius erit: quia tu in omnibus, & per omnia es meus Superior, tu suavissimus meus Governator, tu sapientissimus Magister. Tu novisti & amas me, & hoc duplici respectu me regis. Imperet mihi quævis creatura, agnoscam me indignum, cui per eam aliquid mandes, quantumvis vilem; neque ullam esse tam malam, cui non justissimè possim subijci. Sed fac, Domine, ut in omnibus tibi soli obediam, nec aliam voluntatem agnoscam, quàm tuam. Tu enim Pater misericordiarum, omnia vides & ordinas.

V. O Deus amoris, fidelissime amice animæ meæ, audi me Domine, in hac hora, & admitte supplicationem, quam offero. Id, quod super omnia exiges à me, est, ut tibi obediam: Primum, quod imperas, est, ut amem te, Deus animæ meæ, & vera vita mea. Cesset igitur tandem ista divisio, & repugnantia obediendi. Accepta, Domine, quod in hac hora volo tibi offerre, ac perfice gratiã tuã professionem, quam miserabile hoc cor meum nunc facit. Ego miserandus peccator, propter amorem, quo te mihi totum dedisti, generalem professionem facio, & reddo perpetuam obedientiam huic tuo amoris. Accipe, spes mea, & omne bonum meum, has manus & hos pedes, hanc linguam, hos oculos, & omnes sensus meos, & totum corpus meum, voluntatem meam, memoriam, & intellectum meum, desideria, suspiria, & intentiones animæ meæ. Accipe Domine, omnes horas & momenta vitæ meæ, cum omnibus accidentibus; totum hominem interiorem & exteriorem. Tu qui dixisti, quod sine te nihil possimus facere, & tecum manere non possimus, nisi per unionem amoris; sit hic amor tuus Superior, ac Prælatus

*Obediens
non facit
discrimen
inter eos,
qui imperant.*

*Primum,
quod Deus
bet, est
Amor.*

Prælatus hujus creaturæ tuæ: ille moveat sensus, ille potentias, & opera mea: ille sit auctor laborum & quietis meæ: ille me doceat ire & manere, ubi, & quocunque tibi sciet placere. Ardeat in corde meo, regnet in me: affligat, humiliet, eleuet me: consumat in me omnes imperfectiones: constringat interiora mea, extendat angustias meas, eleuet spiritum depressum, & impleat totam capacitatem meam. O divine amor, totum me posside, & abjice me quocunque vis, merge me in mari quarumlibet ærumnarum, continue me tormentis continuis: quia tecum & in te non possum perire. Audi me, amor divine, & quia magis hoc ipse cupis, quam ego possim desiderare, ita me transforma in te, ut non me agnoscam, nec reperiam amplius, nisi in te.

O Mater DEI purissima, obedientissima Domina, & Imperatrix humillima tui Unigeniti Filii ac DEI, compatere lapsibus inobedientiae & superbiae meae. Obtine mihi ab ipso, ut semper faciam ejus ac tuam voluntatem, & ei totus subjiciar.

O Curia caelestis, qui regnatis in perfectissima obedientia, solvite vincula animæ meae in libertatem, in qua degitis; & impetrate mihi remedium, ut exiens à me ipso maneam semper subiectus voluntati ejus Domini, quem vos videtis & adoratis in saecula. Amen.

ÆRUMNA XI.

Paupertas.

I.

*IESVS
omnia
prius exer-
cuit, quæ
postea do-
cuit.*

*Auctoritas
comparan-
da bonis
exemplis.*

Via S. Lucas scribit cœpisse JESUM facere & docere, non temere cogitamus, quamcunque perfectionem ultimo triennio docuit, prius exercuisse copiosissime triginta prioribus annis, ad exemplum eorum, qui alios docent. Nam verba sine operibus citò evanescent in animis auditorum, sed in memoria DEI manent ad condemnationem docentium: juncta verò bonis operibus, pondus apud homines habent, & meritum apud Deum ac gloriam. Ideo Dominus, licet per se dignus esset omni fide, nihilominus totis 30. annis exercere voluit, quæ tribus erat docturus. Ex quo etiam id intelligas, quam parùm æstimationis mereantur, qui auctoritatem non quærunt exemplis